

Marx zelf heeft zich met de praktische doorvoering van de arbeids-tijdrekening nooit beziggehouden, maar alleen de economische noodzakelijkheid van de maatregel aangetoond. Het optreden van de Raden laat ons zien hoe het in de praktijk kan. Wanneer in de revolutie de politieke macht van de bourgeoisie gebroken is, en elk bedrijf zijn Raad en Bedrijfsorganisatie heeft, dan KAN EEN PLANMATIGE PRODUCTIE JUST ALLEEN MAAR GEORGANISEERD WORDEN DOOR DE OVEREENKOMST VAN ALLE BEDRIJVEN, OM OP GRONDSLAG VAN DE PRODUCTIETIJDBEREKENING IN ONDERLING RUIL-VERKEER TE TREDEN EN OOK DE ARBEID NAAR DEZELFDE MAATSTAF TE "BETALEN". Op die manier worden alle kapitaalverhoudingen teniet gedaan en is van zelfsprekend iedere meerwaardevorming uitgesloten. Binnen deze algemeene geldende regels is iedere bedrijfsorganisatie volkomen baas in eigen bedrijf, de maatschappij wordt een ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTENTEN.

Dit is de economische betekenis van de door de Komintern vergeten leus uit de Duitse revolutie

ALLE MACHT AAN DE RADEN!

WAARSCHUWING!

Eenige en laatste kennisgeving!

De P.I.C. werd tot nog toe aan belangstellenden gratis toegezonden. Wie wat kon missen stuurde zijn vrijwillige bijdrage. Zoo willen we het ook blijven doen, maar deze manier brengt mee, dat we op de duur veel lezers krijgen die door deze of gene een keer zijn opgegeven, maar die hoelemal niet belangstellen, zoodat we op onevenredig hoge kosten komen. Vele lezers kennen we persoonlijk, anderen hebben door steun of anderszins blijk van belangstelling gegeven. Verder gaan we het mes erin zetten! Wie ~~er~~ op 1 September geen verder nummer van de P.I.C. heeft ontvangen, krijgt verder ook niets meer, tenzij hij bericht stuurt aan onze administratie!

H. de Beer, Herculesstraat 60, Amsterdam Z.

1933, 2e Juli No.

H. Gorter

Open Brief aan kameraad Lenin.

0.10.

Deze brochure is bij ons verkrijgbaar als gezond tegengif tegen de kinderziekte. In deze brochure bestrijdt Gorter uitvoerig Lenin's opvattingen over parlement en vakbeweging en het "bondgenootschap met de arme boeren". Een en ander ook in verband met het verschil in ontwikkeling tusschen de productieverhoudingen in Rusland en hier in West-Europa.

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. DE BEER
HERCULESSTRAAT 60
POSTGIRO 224678

Deze dienst wordt aan belangstellenden gratis toegezonden. Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkloosheid en tekens van ontwrichting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. Daarbij nemen de belangen-tegenstellingen tusschen de ver-schillende landen steeds scher-per vormen aan, waardoor de

economische oorlog in een nieuwe wereldoorlog uitgondt. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, en een ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODU-

CENTEN te verwezenlijken. De groepen van Internationa-
le Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewust-zijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlemen-taire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:
ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN- DEN VAN DE BEDRIJFS- ORGANISATIES!

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDE DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!**

Zesde Jaargang No: 18.
November 1933 No: 1.

**D U I T S C H L A N D U I T D E
V O L K E N B O N D .**

Het uittreden der Hitlerregering uit de volkenbond en het verlaten der ontwapeningskonferentie was ongetwijfeld een verrassing voor alle deelnemers. Wel was na de aankondiging van Hitler in zijn vredesrede van Mei j.l. in de rijksdag, een dergelijke maatregel vroeg of laat te verwachten, maar dat het uittreden zoo plotseling plaats vond, wijst op een verscherping van de algemeene situatie. Deze maatregelen der Hitlerregering zijn daarom slechts na een grondige behandeling der binnenlandsche en buitenlandsche politieke verhoudingen van Duitschland te begrijpen.

De binnenlandsche toestand.
De werkverschaffingsmaatregelen der Hitlerregering hebben volgens de officieele opgaven tot een vermindering der werkloosheid gevoerd. Het aantal werklozen, bij het rijksbureau voor verzekering tegen werkloosheid officieel geregistreerd, was eind September tot 5 850 000 gedaald, en is dus tegenover de hoogste stand van het begin van dit jaar met 2 1/2 miljoen verminderd. Maar deze vermindering blijkt slechts een schijnbare, wanneer men de werkelijke verhoudingen op de arbeidsmarkt beziet. In het jaar 1929 bedroeg het aantal der officieel bij de arbeids- en invaliditeitsverzekering geregistreerde arbeiders ongeveer 24 miljoen. De statistieken toonen echter slechts rond 14 miljoen werkzame arbeiders en ca. 4 miljoen werklozen, tezamen dus hoogstens 18 miljoen. Tegenover 1929 vertoont zich hier dus een verschil van rond 6 miljoen werknemers, die van de arbeidsmarkt verdwenen zijn. En D E Z E vormen de onzichtbare werkloosheid, die in het begin van dit jaar nog officieel door het Instituut voor Konjunk-tuuronderzoek, op 2 1/2 miljoen gesteld werd. Men kwam toen zocals bekend is, tot een feitelijk werklozenaantal van bijna 10 millioen, welk cijfer door de "Angriff" toehdertijd in zijn polemiek tegen de Papen-Schleicherregeringen aangevoerd werd. Zoo is de werkloosheid door geknoel met cijfers - onzichtbaar gemaakt. Toch zijn eenige miljoenen arbeiders weer in het produktieproces opgenomen. Dit heeft echter ook een schaduwzijde.

In een rapport van het Instituut voor Konjunkturonderzoek werd ongeveer twee maanden geleden officieel toegegeven, dat door de verdere werkverschaffingsmaatregelen der regering hoogstens 300 000 menschen aan het werk gekomen zijn, en dat de overigen alleen door arbeidsrekking en deeling, resp. door invloeden van het seizoen arbeid gekregen hadden.

Het staat er dus zoo mee, dat ten koste der tot nu toe werkzame arbeiders een indeeling van tot nu toe werkloze arbeiders in het produktieproces plaats heeft, en zoo loon- en levenspeil der arbeiders sterk naar beneden gedrukt wordt. Dat dit klopt, wordt duidelijk getoond door de loonbelastingstatistiek. De inkomsten aan loonbelasting zijn overeenkomstig de opgaven van het ministerie van financiën voor de maand Sept. 1.9 miljoen minder als in dezelfde tijd van het vorige jaar. Zoo daalden de inkomsten van 60.9 miljoen mark in September 1932 tot 59.6 miljoen in September van dit jaar. Deze feiten zijn ook aan de rijksregering niet onbekend, want zij wendt zich in meerdere besluiten tegen een verdere daling van het loonpeil en eischt een handhaving ervan. Ongetwijfeld zullen dit maatregelen op papier blijven, want alles wat de rijksregering tot nu toe doorvoerde, leidde tot een daling van het loonpeil.

Een blik op de toestand van de Deutsche ekonomie toont dan ook, dat niet alleen geen ekonomische vooruitgang, doch integendeel een verdere verscherping der Deutsche krisis ingetreden is. De produktieindex in de machineindustrie is onveranderd op 36% - dus een flink derde der produktiekapaciteit - gebleven. Aan deze toestand kon ook de belastingvrijheid voor de tewerkstelling van extraarbeiders niets veranderen. En het is vooral in de machineindustrie, waar het meest duidelijk en zichtbaar de teekenen van een werkelijke opbloei zijn waar te nemen, omdat onvangrijke en voortdurende tewerkstellingen en kapitaalbeleggingen de uitdrukking zijn van een werkelijke ekonomische opleving. Iets dergelijks op andere gebieden. De exploitatie van de totale ijzer- en staalindustrie is van 44.8% tot 45.5% in het midden van het jaar gestegen, waarbij het aantal arbeidsuren evenzoo een lichte stijging op 59.3% der capaciteit maakte.

De algemeene index der goederenfabrikatie is van 62.7% in Januari op 71% in Juli, dus slechts 8% ruim gestegen. Het duidelijks vertoont zich echter de verscherping der Deutsche krisis in de buitenlandse handelsbalans. Deze daalde van 20 202 miljoen mark voor de eerste 9 maanden van 1932 op 2 732 miljoen mark voor dezelfde tijd van 1933. Tegenover het vorige jaar bedraagt de daling voor dezelfde tijd 996 miljoen mark. Het overschot der buitenlandse handel daalde van 1 964 miljoen mark in 1931 tot 847 miljoen mark in 1932 en in 1933 nog eens met 370 miljoen mark tot 427 miljoen.

Deze katastrophale toestand der Deutsche ekonomie wordt verder verscherpt door een englijkmatische, zij het niet direkt tegengestelde ontwikkeling der prijzen en loonen. De schijnbare bloei en de invoering van indirekte belastingen heeft tot een zeer stormachtige stijging der prijzen van grondstoffen en gebruiksartikelen gevoerd. Zoo stegen t. v. de prijzen voor kopereras 72%, voor messingerts 40%, voor asbest 100%, voor dakvilt 100%, voor gummiprodukten 115%, voor olie 40%. De prijzen voor de grondstoffen der bouwindustrie stegen over de geheele linie. Kalkzandsteen stegen met ca. 20%, ijzerbalken 25%, badkuipen meer dan 30%, tegelmateriaal 40 - 50%. Op zichzelf is een prijsstijging in het verloop van een opbloei van het bedrijfsleven niets ongewoons, maar in

dit geval is de prijsstijging grotendeels het gevolg van fiskale maatregelen, en drukt daardoor bijna uitsluitend op de arbeiders. Deze tendens der prijsstijging, die niet slechts bij grondstoffen, maar nog meer bij de afgewerkte produkten en konsumptieartikelen bestaat, is niet het gevolg van nieuw gewonnen rentabiliteit, en daardoor veroorzaakte navraag van de industrie naar grondstoffen. En dan sluit zich de cirkel, als een voldoende produktieafzet niet verzekerd is, treedt een stijging der voorraden in, die in haar uitwerking weer tot een beperking der produktie voert. Beperking der industrie betekent een verdere toename der werkloosheid, en de laatste uitwerking der regeringsmaatregelen is dan ook een verslechtering van het levenspeil der arbeiders naar twee kanten, - hogere prijzen voor de noodzakelijke levensbehoeften, bijalagere loonen.

Dat een verscherping van der krisis ingetreden is, blijkt ook uit andere cijfers. De omzet der Deutsche warenhuizen was in Juli 1933 beneden die in dezelfde tijd van het vorige jaar. In de levensmiddelenafdelingen was deze daling zelfs 33%. Deze nieuwe enorme daling, is slechts in zeer beperkte mate te wijten aan de maatregelen der Nationaal-Socialisten tegen de warenhuizen. Immers alle maatregelen tegen de warenhuizen heeft de N.S.D.A.P. officieel, zo goed als opgeheven. Zulke maatregelen zijn in de kapitalistische maatschappij, met privaatrecht en vrije markt, niet doorvoerbaar; het koopend publiek gaat daar, waar het 't goedkoopst terecht kan, en de groote warenhuizen bezitten in hun inkoopcentrale's machtige instrumenten, waarmee ze het in de konkurentiestrijd bij de inkoop van goederen, altijd winnen van de kleinwinkelier.

De berichten van het bureau voor onderzoek van de handel duiden erop, dat de omzet van de Deutsche kleinhandel bijna geheel onder de omzet van het vorige jaar ligt. In koloniale waren bedraagt de achtereuitgang cirka 7%, in textielwaren 14%, schoen 5.3%, in glas en porselein 10% enz. Deze teruggang krijgt echter pas zijn juiste betekenis, wanneer men in 't oog houdt, dat gelijktijdig een gedurige stijging van de prijzen der belangrijkste voedingsmiddelen plaats vindt. Dit bedroeg voor suiker 3.4%, voor groenten 5%, voor vleesch en vleeschwaren 6.3%, voor boter 24.2%, voor sieren 14%, voor margarine 40.1%. En naar het zich laat aanzien, zal deze prijsstijging zich nog verder voortzetten. De groote handelsprijzen voor varkens zijn 36%, voor koeien 19% gestegen. Waarheen echter deze prijverhogingen der belangrijkste levensmiddelen leidt, blijkt uit het boter- en margarineverbruik. Het verbruik dezer belangrijkste vetten liep ca. 30% terug. Deze getallen spreken ondubbelzinnig van een geweldige daling van het levenspeil der brede massa. Een kongerbestaan is het gevolg, de kapitalistische barbaarsheid wordt werkelijkheid. Deze monsterachtige verplanding - der massa, die zelfs openlijk toegegeven werd door Hitler in zijn partijdagrede is niet voldoende voor nieuwe opleving van het bedrijfsleven en de Deutsche industrie elen in de "Kölnische Zeitung" van 31 Augustus een nog verdere daling van het levenspeil der arbeiders: "Lvenals voorheen, met het streven erop gericht zijn, in de eerste plaats de rentabiliteit door een grootere afzet, en door een d a l i n g der k o s t e n te bereiken".

(vervolg)

-6-

VAN HET KEIZERRIJK, OVER DE DEMOCRATISCHE
REPUBLIEK NAAR HET NATIONAAL-SOCIALISME.

II. Hoe de democratie werd

De sociaal-democratie redt "de democratie" door de contra-revolutionaire witte legers in haar dienst te nemen tegen de Radenbeweging. Nadat de vrijkorpsen "in dienst der democratie" de revolutie in bloed handhaafden, richtten ze de hofrechter op de sociaal-democratie, om de democratie zelf te vernietigen en een militaire dictatuur in te stellen (staatsgreep van Kapp-Lütwitz). Dit mislukt. De democratie wordt gered, maar de verslagen militaristen worden in 't staatsapparaat opgenomen, om de democratische republiek te beschermen. Hiermee begint de ontwikkeling van de nationaal-socialistische beweging.

De ineenstorting van 't oude staatsapparaat en 't opkomen van een Radenbeweging in Duitschland betekende, dat de oude "geordende" toestand doorbroken was en de strijd om een nieuwe orde praktisch bezig was begonnen. Daarbij nam de sociaal-democratie de taak op zich, weer een geordende toestand te brengen op de bodem van de democratie. Maar hoe moest ze de Radenbeweging de kop in drukken? Het oude machtsapparaat van de staat was ineengestort, zoodat ze zich van alle machtsmiddelen moest bedienen, die slechts te vinden waren. En deze nieuwe krachten tot be- taugeling der revolutie boden zich aan. Het actiefste deel der bourgeoisie, officieren en beroepsoldaten vereenigden zich kort nadat de macht over de massa's hun uit de vingers gegleden was, tot z.g. "vrijkorpsen" en deze boden de regering hun diensten aan om de "rust en orde" te herstellen. De regering steunde deze vrijkorpsen met alle middelen en nadat ze sterk genoeg waren, werden ze tegen de opstandige arbeiders en soldaten in 't vuur gebracht.

Het neerwerpen van de Berlijnsche arbeiders in Januari 1919, van Bremen, Wilhelmshafen en geheel Noord-Duitschland in Februari, de onderdrukking der mijnwerkersstaking in Maart, daarna opnieuw in Berlijn, Braunschweig, Middel-Duitschland, de Beiersche Radenrepubliek - het is het werk van deze vrijkorpsen, die op deze wijze de werkelijke machtsverhoudingen schiepen, waarop de democratische grondwet van de Duitse republiek moest worden opgebouwd. De z.g. November-revolutie had dus als oindelijk resultaat een nieuwe democratische ordening der maatschappij waarbij de beschikking over de levensbronnen der bevolking door bewapende formatie's van de bourgeoisie aan de kapitalistische klassen

verzekerd werd, terwijl de bezitloze massa de illusie van de vrije en gelijke staatsburgerrechten in de vorm van een democratische republiek kreeg.

Een dergelijke democratische republiek lag echter geenszins in de bedoeling der oude adel en officierskaste, die het glorieuske tijdperk van 't oude militaire Duitse Rijk terugverlangden. Toen de vrijkorpsen de opstandige arbeiders hadden neergeslagen, keerden ze de hofrechter om, om nu met de nieuwe democratie af te rekenen, de sociaal-democratische regering te verwijderen en een militaire dictatuur in te stellen. Maar de leiddende officieren, Kapp-Lütwitz, hadden hun krachten overschat. Een algemeene werkstaking en een gewapende opstand van de arbeiders bezorgde deze officieren de nederlaag. De staatsgreep mislukte. Maar toch kon de sociaal-democratische regering er niet toe overgaan, deze voor de democratische republiek zoo gevaarlijke vrijkorpsen te ontbinden, want... ze had ze nog dringend nodig, om de arbeiders in bedwang te houden. Direct na de onderwerping der vrijkorpsen werden ze door de regering naar het Roergebied gestuurd, om de opstand, die hier behalve tegen de witte vrijkorpsen ook tegen de regering te Berlijn gericht was, te onderdrukken.

De grondslag, waarop de democratische republiek was opgebouwd, bleek te wankel, om de witte vrijkorpsen te kunnen ontberen. Na 't neerslaan van de Roeropstand werd dan ook een deel dezer korpsen tot het officieele leger, de Rijksweer verklaard, anderen vonden een onderkomen in de op militaire leest geschiedde politie, terwijl weer anderen zich tot verschillende strijdorganisatie's aansloten. M.a.w. de vrijkorpsen werden in 't staatsapparaat opgenomen als verdedigers van de democratische republiek. Het is van belang deze nederlaag van de oude adel en de officierskaste in 't oog te houden, als ook de wijze, waarop ze nu bedwongen zijn hun werkzaamheid op andere grondslag voort te zetten. Want nu ontstaat de eigenlijke nationaal-socialistische beweging. Wat met de wapenen in de hand mislukt, moet nu eerst in "nationalistisch" ontwapen gepropageerd worden, vanuit de sientepolitie's in de staat.

(wordt vervolgd)

P. I. C.

**PERSDIENST VAN DE GROEPEN VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN**

Deze dienst wordt aan
belangstellenden
gratis toegezonden.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het
kapitalisme voert tot steeds
heviger crisissen, welke in
steeds groter werkloosheid en
telkens dieper ontwrichting
van het productieapparaat hun
uitdrukking vinden, waardoor
miljoenen arbeiders buiten de
productie staan en aan de uit-
hongerig zijn prijsgegeven.
Daarbij nemen de belangen-
tegenstellingen tusschen de ver-
schillende landen steeds scher-
per vormen aan, waardoor de

economische oorlog in een
nieuwe wereldoorlog uitmondt.
De toenemende verarming en
de steeds groeiende onzekerheid
van bestaan dwingen de arbeid-
derklassen den strijd voor de
communistiche productiewijze
aan te binden. De groepen van
Internationale Communisten
welken de arbeiders in dezen
strijd op, het beheer en de
leiding van productie en distri-
butie volgens algemeen gelden-
de, maatschappelijke regels
ZELF ter hand te nemen, om
zoo DE ASSOCIATIE VAN
VRIJE EN GELIJKE PRODU-

ADMINISTRATIE:
H. DE
HERCULESSTRAAT
POSTGIRO 224676

CENTEN te verwezenlijken.
De groepen van Internatio-
nale Communisten zien den
wezenlijken vooruitgang der
arbeidersbeweging in de ont-
wikkeling van het zelfbewust-
zijn der arbeiders. Daarom
plaatsen ze zich tegenover de
leiderspolitiek van de par-
lementaire partijen en van de
vakbeweging en stellen de
leuze:
**ALLE MACHT AAN DE
ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDEN DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!**

2e Jaargang No: 19.
November 1933 No: 2.

O P L E V I N G I N A M E R I K A

"The Commercial and Financial Chronicle" schreef in Augustus van het
vorige jaar over de zich permanent verscherpende crisis aan het einde van
een uitermate treurig bericht, de volgende eenvoudige en merkwaardige
zinnen:

"Onze ondernemers kunnen niet meer rendabel produceeren en
produceeren daarom heelemaal niet. Vandaar de groete werkloosheid
Als het president Roosevelt zou gelukken de loonen van de arbeid-
ders te verlagen, dan zou de crisis tot het verleden behooren".

Deze opvatting was reeds gemeengoed van de Amerikaanse ondernemers
woordat zij werd uitgesproken. De totale loonsom is sinds 1929 met meer
dan de helft gedaald; niet alleen door de werkloosheid, maar ook door de
enorme loonsverlagingen, die in alle industrien toegepast zijn. De op-
merkingen van de "Financial Chronicle" zijn dus uitdrukking van het feit,
dat de reeds plaats gehad hebbende loonsverlagingen, niet voldoende waren
om het bedrijfsleven weer op gang te brengen.

Dit alles behoort echter reeds weer tot het verleden. Roosevelt
heeft een geheel andere opvatting. Volgens hem kan een nieuwe welvaart
slechts door loonsverhogingen en verkorten van de arbeidstijd bereikt
worden. Door deze gedachte en drie radiotoespraken gelukte het Roosevelt
niet alleen de harten van de massa te veroveren, (hetgeen opzichzelf
reeds een opleving in de fotografie meebracht, want in iedere kroeg is
zijn portret te vinden) maar ook de hoofden van de ondernemers, die hij
overtuigde van de juistheid van zijn sociale ideeën.

Het programma van Roosevelt is niet nieuw. Vroeger echter werden
propagandisten voor de verkorting van de arbeidstijd en voor hooger loonen
gelynch, in de gevangenis gezet of gedeporteerd; thans behoort dit alles
tot de goede toon, en geldt als een dienst aan het land bewezen met een
diploma als belooning.

De ondernemers, die voorheen slechts na verdere loonsverlagingen het
bedrijf door wilden laten werken, betuigen thans Roosevelt hun bijval, en
wedijveren in het doorvoeren van de "nieuwe spelregels", een slagwoord,
waarin het programma van Roosevelt is samengevat.